

9

2018

ISSN-0207-4710

GÖYƏRÇİN

ÇƏKMƏLİ ÇİÇƏKLƏR

Çəmənə səs düşdü ki, ay aman, möcüzəyə baxın, yanımıza çəkməli çiçəklər gəlir... Təzəcə yatmaq istəyən güllər gözlərini açdılar. Əvvəlcə onlar heç nə görmədilər. Ona görə də işıldaböcəkdən xahiş elədilər ki, yolu işıqlandır. Elə ki işıldaböcək qanadlarındakı işıqları yandırdı, hamının gözləri çəkməli çiçəklərə dikildi...

-Ay aman, gör bəxtəvərlərin nə qəşəng çəkmələri var! Kaş bizim də belə çəkmələrimiz olaydı!

-Çəkmə sənə nəyinə lazımdı axı?

-Onları ayağıma geyinib şəhərə, insanların yanına gedərdim.

-Sərsəm-sərsəm danışma, insanların yanı yaxşı olsaydı, bu dibçək çiçəkləri heç onları yuxuya verib ayaqqabılarını oğurlamaz, geyinib bizim yanımıza qaçmazdılar!

-Hə, doğrudan da! Heç bunu fikirləşməmişdim...

Güllər söhbət eləyir, çəkməli çiçəklər isə iri addımlarla onlara sarı gəlirdi.

Birdən çiçəklərin canına vahimə düşdü:

-Birdən bu çəkməli çiçəklər bizi tapdayar, ha! Ay aman, başımızı götürüb hara qaçaq?

Çəkmələr çəmən çiçəklərini tapdalamaq istəyirdi ki, Fatimə vahimələndi, yox! –deyib yuxudan ayıldı.

Yadına içində gül-çiçək əkdiiy sevimli çəkmələri düşdü...

Bu çəkmələri Fatimə çox xoşlayırdı. Ancaq o, sürətlə böyüdüyü üçün balaca çəkmələr daha Fatimənin ayağına olmadı.

Qızciğazın ağına qəribə bir fikir gəldi. Anası ilə məsləhətləşdi. Sonra çəkmələrə torpaq doldurub

içinə gül əkdii. Onlara böyük həvəslə qulluq eləməyə başladı. Çəkməli çiçəklər qapının girəcəyində dayanmışdılar. Elə bil onlar içəri girməyə qorxurdular...

Fatimə tez çarpayısından qalxdı. Qaçıb qapının kandarındaki çəkməli çiçəklərə baxdı. Onlar heç hara getməmişdilər. Fatimə buna çox sevindi. Ancaq ayaqqabıların altındaki bir damcı palçıq, güllərin gözündəki şəh Fatiməni bir az şübhələndirdi:

-Bəlkə doğrudan da mənim çəkməli çiçəklərim gecə çəmənə gedib geri qayıdıblar? Yox bir, heç balaca çiçəklərin içi torpaq dolu bu boyda ayaqqabıları qaldırmağa gücü çatar?

Fatimə gülümsündü. Gətirib çəkmənin içində əkdiiy çiçəklərə su verdi və öz-özünə mahnı oxumağa başladı:

Mənim çəkmələrimi
Geyinən güllərə bax!
Elə bil ki, şamdanın
İçində yanır çıraq!
Kimin hünəri çatar
Gülümü soldurmağa?!

Güllərin gücü çatmaz
Çəkməmi qaldırmağa.
Yarpaqları yamyaşıl,
Ləçəkləri rəngbərəng.
Güllər çəkmədən qəşəng,
Çəkmələr güldən qəşəng...

ÖZÜNƏ DOST AXTARAN İT

(Mordov nağılı)

Qədim zamanlarda meşədə bir İt yaşayırdı. Təklük, tənhalıq onu bezdirmişdi. Öz-özünə deyirdi ki, kaş özümə bir dost tapa biləydim. Elə bir dost ki, heç kəsdən, heç nədən qorxmıyaydı.

Bir dəfə it meşədə gəzərkən bir Dovşana rast gəldi və ona dedi:

–Ey, Dovşan, gəl dost olaq!

–Olaq, –Dovşan razılaşdı.

Onlar birlikdə gəzib-dolaşdılar. Qaranlıq düşəndə özlərinə dalda bir yer tapıb orada yatmaq, gecələmək qərarına gəldilər.

Gecəyarı bir Siçan onların yanından keçmək istəyəndə səsə İt oyandı. Tez yerindən qalxıb hülməyə başladı. Dovşan vahimə içində göz-lərini açdı, tir-tir əsə-əsə soruşdu:

– Nə olub, niyə hürürsən? – Bu dəqiqə Canavar səsini eşidib gələcək, ikimizi də yeyəcək.

«Bundan mənə dost çıxmaz, – İt öz-özünə düşündü, – Canavardan da qorxur. Yəqin Canavar heç nədən, heç kəsdən qorxmur».

Səhəri gün İt Dovşandan ayrıldı və Canavarı axtarmağa başladı. Bir dalda yerdə Canavara rast gəlib dedi:

–Ey, Canavar, gəl dost olub birlikdə yaşayaq!

–Yaxşı, – Canavar razılaşdı, – ikilikdə yaşamaq daha gözəl olar.

Onlar gecə yatdılar. Elə təzəcə yuxuyu getmişdilər ki, onların yanından bir Qurbağa tullandı. İt bərkdən hülməyə başladı. Canavar yuxudan ayılıb həyəcanla dedi:

– Ay İt, deyəsən sənin başın xarabdı. Ayı sənin səsini eşidib gəlsə, ikimizi də parçalayacaq.

«Buna bax, Canavar da qorxağın biri imiş, – İt düşündü. – Yaxşısı budur, gedib Ayı ilə dostluq eləyim».

İt gəzə-gəzə Ayını tapdı və ona dedi:

– Ey pəhləvan Ayı, gəl səninlə dost olaq!

Tərifdən xoşhallanan Ayı razılaşdı:

–Yaxşı, mən razıyam, gedək mənə mağarama!

Onlar mağarada yatdılar. Gecənin bir aləmi çöldə səs eşidən İt bərkdən hülməyə başladı. Ayı yuxudan oyanıb donquldandı:

– Axmaq, nə hay-həşir salmısan?! Kəs səsini! İndi İnsan gəlib ikimizin də dərimizi boğazımızdan çıxaracaq.

İt öz-özünə düşündü:

– Ayıya bax! Bu lap qorxağın biri imiş ki! Mən gör kiminlə dostluq eləmək istəmişəm!

Səhəri gün İt İnsanın yanına getdi. Quyruğunu bulaya-bulaya yalvardı:

–Ay İnsan, gəl dost olub birlikdə yaşayaq.

İnsan razılaşdı. Onlar birlikdə yaşamağa başladılar. Gecələr İt hürəndə İnsan qətiyyəni onu danlamadı, əksinə, təriflədi ki, həmişə ayıq-sayıqsan. O vaxdan onlar birlikdə yaşamağa başladılar. İt insanın evini qorudu, İnsan isə hər gün İtini yalladı, yemək verdi...

Tərcümə edib işləyəni:

R.Y.Əliyev

